

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

BUDAPEST, 1943. SZEPTEMBER 15. — III. ÉVFOLYAM 38. SZÁM

ÁRA:
30
FILLÉR

EJTŐERNYŐSÖK
A SZOVJETFRONTON

6. Akik már leérkeztek rendeltetési helyükre s fegyveres készenlétben bajtársaikat várják...

1. Ellenséges terület fölött rohan már a hatalmas szállító gép. Minden ejtőernyős a nyitózsinórt fogja s úgy várakozik az ugrási parancsra...

2. Ugrani! Az ejtőernyő nyitózsinórját a szájába veszi a vadász, amíg mindkét keze el van foglalva...

3. Szabályos lendület a levegőben. A nyitózsinór másik vége a gépben van s zuhanáskor automatikusan kinyílik az ejtőernyő...

Ugrani és

Ez a jelszava a keleti hadszíntér csatáterein számtalanszor bevetett német ejtőernyősöknek. Ahol a legádázabb küzdelemben a vörös túlerő körül fog egy-egy fontos védelmi szakaszt, ott az ellenség állás megerősítésére és az áttörés végrehajtására, ejtőernyős vadászok szállnak le bajtársaik közé, fegyverrel, lőszerrel és élelemmel ellátva, felvenni a harcot, megzavarni az ellenséges számításokat s kicsikarni sokszor az utolsó órában a vörösök kezéből a biztosnak vélt győzelmet. A legfiatalabb fegyvernem dicső tetteit, érthető katonai okokból, ritkán emlegetik s képsorozatunk a névtelen hősiség katonáit mutatja be a magyar olvasóközönségnek.

7. Tájékozódás a vadidegen területen...

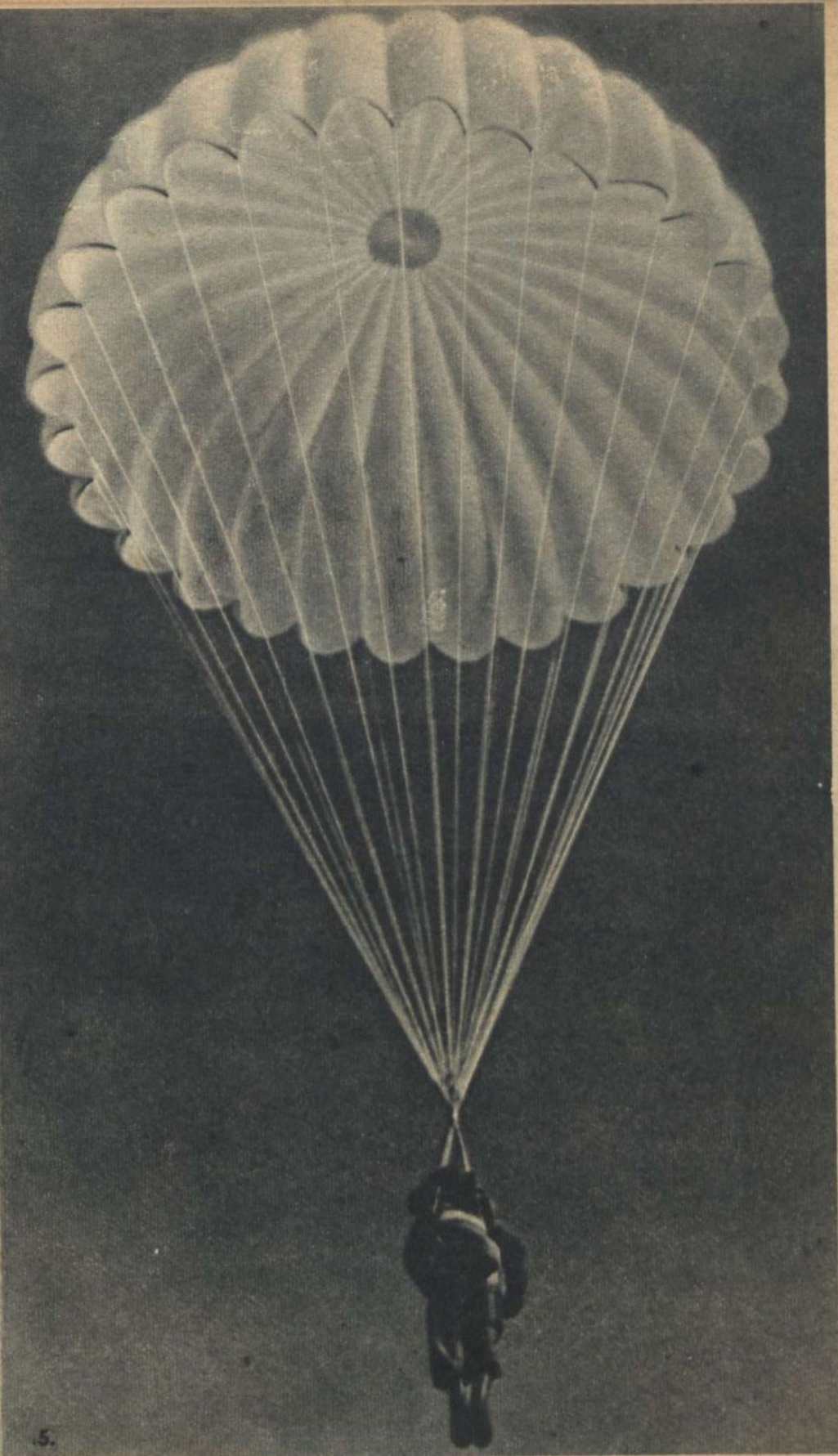

4.
Gombok nyílnak az égen
és sokszor erős ellensé-
ges tűzben libegnek le-
felé az ejtőernyők!

5.
400 méterre
a föld felett...

rohamozni!

8.
Minden rendben van!
Az ejtőernyős vadász
gondosan számbaveszi
felszerelési tárgyait

9.
Közel az ellenség, de
valami baj történt a gép-
puskával! Szerencsére
percek alatt sikerül a ja-
vítómunka...

10.

10.
Csendesen belopózkodnak az ejtőernyősök a szovjet előőrsöktől már megszállott városkába...

12.

12.
Az utcai harcban fő a gyorsaság és az ellenség megzavarása. A fegyverropogás tökéletesen meglepte a szovjetelőrséget. Az ejtőernyősök bámulatos iramban helyezkednek el és átkutatják a házakat

13.

13.
A szovjet katonaszállító gépkocsiján már a német ejtőernyősök ülnek! Most már gyorsabban mozoghatnak előre...

11.

11.
Le a fegyvert! Az ejtőernyős bátor fellépése megakadályozta a vérontást

11.

12.

13.

14.
...és a kis csapat, a zsákmányolt szovjetgépkocsikon tovább indul új csaták felé...

14.

HÉT RÓL HÉTRE

Hitler Adolf

rádióbeszédéből idézzük ezeket a kortörténeti mondatokat: „Hogy az olasz államvezetés elhatározta magát, hogy megszakítja a szövetséget, kiválik a háborúból s ezzel önmaga teszi hadszíntérre Olaszországot, ezt indokolhatja bármilyen okokkal. Feltűnetheti ezt mint szükségességet, de sohasem fog találni mentséget arra a tényre, hogy ez megtörtént anélkül, hogy előzőleg legalább értesítették volna a szövetségest. Nemcsak ez történt: ugyanaznap, amelyen Badoglio tábornagy aláírta a fegyverszüneti szerződést, magához kérte a római német ügyvivőt és biztosította őt arról, hogy ő — Badoglio tábornagy — sohasem fogja elárulni Németországot, hogy bizalommal kell lennünk iránta és hogy cselekedeteivel fogja bizonyítani, hogy méltó erre a bizalomra, hogy Olaszország mindenekelőtt sohasem szándékozik kapitulálni. Még a kapituláció napján a király elhívatta a német ügyvivőt és ugyancsak egész rendkívüli módon biztosította arról, hogy Olaszország sohasem fog kapitulálni, hanem — jó és balsorsban Németországgal egybekötve hűséggel oldalunkon állani szándékozik. Sőt még az árulás közzététele után egy órával is Roata olasz vezérkari főnök katonai felhatalmazottunk előtt kijelentette, hogy ez a jelentés közönséges hazugság és az angol propaganda kacsája. Ugyanabban a pillanatban az olasz külügyminisztérium képviselője kijelentette, hogy ez a hír tipikus brit csalás, amelyet megcáfolni szándékozik, de 15 perccel később elismerte, hogy a dolog természetesen tényleg így áll és Olaszország valóban kilépett a háborúból. A demokratikus háborús uszítók, valamint a mai olasz kormányférfiak ezt a magatartást a taktilikailag ügyes államművészet ragyogó példájának tekinthetik, a történelem azonban másképpen fog ítélni.” „A német nép nemzeti hadviselésének érdekei számunkra éppoly szentek, mint kötelezőek. Valamennyien tudjuk, hogy ebben a könyörtelen harcban ellenségeink óhajtatás szerint megsemmisítik, akialulmarad és csak a győztesnek maradnak lehetőségei az életre. Ezért hideg elszántsággal általában és a részletekben mindenkor meg akarjuk tenni azokat a rendszabályokat, amelyek alkalmasak arra, hogy ellenfeleink reményeit meghehítsük. De sok, a becsülethez ragaszkodó olasz is kijelentette, hogy most még inkább elválaszthatatlanul egybekapcsolva érzi magát a két nép eddigi harcával. Olaszország kiesése katonailag csak keveset jelent. Ebben az országban ugyanis hónapok óta elsősorban német erőkre támaszkodott a harc és ők viselték azt. Ezt a harcot most minden terhelő gátlástól szabadon fogjuk folytatni...”

A világhelyzet

megítélésében, a Német Birodalom vezére komor egyszerűséggel jellemezte a mérhetetlen hadszíntereken dúló „könyörtelen harc” lényegét: — „megsemmisítik azt, aki alulmarad és csak a győztesnek maradnak lehetőségei az életre...” Mennyi tényismeretnek, gondnak és felfedezett összefüggésnek lehet végső eredménye ez a halálos veszedelmekkel nyugodtan szembe forduló megállapítás! Az emberiség életének legsúlyosabb válságára világít millió fegyver tüze. Fel-

dúlt csatatereken vajódik a jövő. Hősiség, lovasgiasság, gyilkos düh, vad bosszúvágy, hódító ösztön, hazát védő nemes akarat, egyének, bandák, irányzatok titkos tervei, homályos érzések, jelszavak és rideg érdekek megfoghatatlanul bonyolult összevisszasága kavargó és örvénylik a nemzetközi eseményekben, de nincs többé megbízható mérőeszköze a jónak és a rossznak, a hazugságnak és a becsületességnek az egymással birkózó óriás táborok között. Csak a nemzet maradt meg egyetlen szilárd keretnek, megvédeni áldott lelki bástyáin belül a kultúra és az önvédelem életet tápláló erőit! Ahol bármilyen ok miatt és bármilyen indoklással, egyes csoportok, rétegek, vagy osztályok kilépnek a nemzeti közösség védőáncsaiból, ott a világot átfogó „könyörtelen harc” megsemmisíti a távozót és a meggyőzött nemzetet egyaránt! Az események régesrégén túlságuldottak a háború kitörésének okain és okoskodó magyarázatán. Elemi erők tombolnak, a világ eresztékei recsegnek s csak a nemzeti érzés szent tüze égetheti le a salakot az elszánt, közös életvédő akarat acéljáról. Látni kell a könyörtelen harcot nyitott szemekkel, hogy a közvetlen nemzeti célok szolgálatára, — bénító babonáinktól megmenekülhessünk...

Mert babonák

és időszerűtlen szempontok, a multból fölösleges tehernek átcipelt politikai emlékek és légüres térben kóválygó elméleti viták nehezítik meg a nemzeti életöztön természetes érvényesülését. Önkéntelenül a régi tréfa jut eszünkbe, a hajnyírás után kiáltozó halálraitéltől, amikor a nagyképű sajtóértekezések töméntelenségét, napról-napra átböngésszük. A demokrácia dicséretéről ömlengő írásbeli szónoklatok időszerűségét vajjon mi indokolja? Mit változtat a helyzeten a tudós professzorok hosszú és néha értelmes meghatározása a demokrácia mibenlétéről, mit ér a régen kegyelettel eltemetett nagyokra való hivatkozás, amikor a magyar nép a demokráciának nem a szép elméleti, hanem a sajátosan csúnya gyakorlati formáját ismerte meg, vissza nem kívánt szomorú tapasztalatok formájában. A vaskos és ügyesen megírt könyvekben gyönyörű dolog a demokrácia, a liberalizmus, a nemzetközi összefogás és szellemi mézesmadzaggal kínálható az osztályelmélet is, összes marxista színvonalukban, de mit tehet arról a dolgozó magyarság, hogy a valóságban letagadhatatlan zsidó uralom, kizsákmányolás, vörös forradalmi átok, országvesztés és tehetetlen kapkodás lett a vége a baloldali jelszavak és pártok jószándékkal megengedett uralmának? Hiába magyarázzák el a világégés lángjánál egész oldalon a magyar népnek, hogy J. B. Priestley nevezetű, feltűnően közepes angol regényíró, hogy szeretné megreformálni a világot, hiába támasztgatják új életre a megboldogult népszövetséget, hiába cikkeznek az angolszász államok csábító társadalmi változásairól, mert a józan magyar napszámos ember is tudja, hogy ezek a paradicsomi jó dolgok nem a mi számunkra készülnek... Önmagukat csalják azok, akik az ilyen parvenü révedésekben megfeledkeznek az irtalmatlan harcról és a magyarság öncélú megerősítéséről!

Sopronban

a Hűség Városában, beszédet mondott Ullein-Reviczky Antal meghatalmazott követ s a magyarságot ért külső támadásokkal foglalkozva, nemzeti jellemünk sajátosságának nevezte a hűség érvényét. „Azt is halljuk”, — mondotta Ullein-Reviczky, — „hogy a politikában konjunkturát keresünk, haszonlesők vagyunk s arra hajlunk, amerre a szél fúj. Odaigazodunk, ahol a konjunktura van. Aki ezt állítja, az nyilvánvalóan megtagadja a magyar történelmet. A magyar történelem élő bizonyíték arra, hogy a magyar nemzet konjunktura után soha nem igazodott. Amikor a magyarság felvette a kereszténységet, Szent István idejében, ott sem az előnyt nézte a kereszténységnek. Pedig nézhetne volna, mert abban az időben pogányból kereszténynek lenni nagy dolog volt, a végtelenül nagy hatalmú római pápa kegyében rengeteg politikai és gazdasági előnyt lehetett volna biztosítani. A nemzet azonban a kereszténységet nem konjunkturának fogta fel, hanem hitvallásnak és áldozatnak. Az Árpád-ház egy évszázad alatt több szentet adott az Egyháznak, mint az összes uralkodóházak az egész világon.

A magyarság a kereszténység elharcosává vált...” „A magyarság harcolt, vesztett, pusztult: mindezt Európáért. Egy nagy francia történetíró a magyarság történelmének tanulmányozása közben így kiáltott fel: Mikor fogja egyszer Európa ennek az áldott népnek, amit értett meg, meghálálni? Szépen meghálálta Trianonban... De Trianon után is, nem kellett volna egyebet csinálni, mint más példáját követve, behódolni a trianoni uraknak. Trianon után az egyetlen magyarság volt az, amely soha egy pillanatig sem ingott meg és az alkudozások terére soha nem lépett. Most is, a jövőben is, volnának alkalmak konjunkturára, a magyarság azonban most sem adja észbe magát a konjunkturával. Most is követi évezredes hagyományokon nyugvó politikáját és éppen ezért megbízható barát a magyar, mert mindenki tudhatja róla; ha egyszer elhatároz valamit és valakit barátjának fogad, akkor az nem anyagi előnyök miatt történt, ki fog mellette tartani, nemcsak akkor, ha annak jól megy, hanem akkor is, amikor a barát bajban van!...” Ezt a világos és tiszta állásfoglalást megszívlelnétek azok a suttyó és elméltető elemek, amelyeknek zavart és kétértelműséget szándékosan támasztó fecsegése, a külföldi helytelen hiedelmeket belülről szorgálja.

A Mai Nap

sajtószegénylegényeinek hirhedt rovatában látott napvilágot az elmúlt héten, a következő aljas és szemérmetlen gyanúsítás:

„Mindenki megfigyelhette, hogy Rajniss testvér hazaérkezése után, milyen ugrásszerűen javult meg a Magyar Futár technikai kivitele. Szinte azt lehetne mondani, hogy új ruhát kapott a lap...”

Ezt a közleményt, csak sunyi gyávasága miatt kell magyarázni, egyedül és kizárólag a tisztességes, egyenes gondolkodású keresztény magyar embereknek, — mert a csavaros észjárásba történelmileg belebetegedett zsidóság és pénzjármos szolgálai derűs megértéssel könyvelik el a becsületvédő törvények paragrafusai között bujkáló alattomos rágalmat. A Mai Nap közleménye hazugság természetesen, az első betűtől az utolsóig! Tudniillik, senki sem figyelhette meg azt, hogy néhány napos berlini látogatásom után javult volna meg a Magyar Futár technikai előállítása, mert lapunk sokkal előbb, a Magyar Futárt előállító legnagyobb keresztény nyomda új rotációs mélynyomó gépének beállítása után változott meg, valóban igen előnyösen. A gép nem a miénk, nem is lehetne, mert egy fiatal lapvilálatnak nincs anyagi ereje milliós befektetéshez. A Magyar Futár arra büszke, hogy sehová sem kopogtatott be anyagi támogatásért, nem kért bankszubbvenciókat, nem vesz fel sajtópénzeket a nagyvállalatoktól s nem közöl a háború idején hirdetéseket! Aki ugyanígy dolgozik, álljon elő, hogy mélyen megemelve előtte kalapunkat! Mi sok százezer pengős legális lapjövdelemről könnyű és tiszta szívvel lemondottunk s ugyanakkor nem sajnáltuk a legmesszebbmenő áldozatot sem azért, hogy a becsületes politikai hit és meggyőződés szolgálatában, a Magyar Futár technikai előállítását és a képanyagot, a rendkívül nehéz háborús időben is, fokozatosan megjavítsuk. Egyetlen anyagi forrásunk, a magyar olvasóközönség! Vegyék végre tudomásul ezt a tényt a romlott sajtómódszerekbe beidegzett rágalmozók is, akik nyilvánvalóan nem tudnak belemegugorolni a vállalkozói tisztesség túlegyszerű gondolatába. Szolgálják csak tovább a zsidó tőkét, a pénzt s ellenséges, vad indulataikat, ahogy mi is tovább szolgáljuk függetlenül és szabadon a dolgozó magyar népet, amelynek egyedül vagyunk adósai... S hogy a személyi részt is elintézzem, — berlini utamra a Magyar Nemzeti Banktól 1000 márkás hitellevelet vásároltam s ezt az összeget Németországban az utolsó márkáig elköltöttem. Általában szeretem a pénzt elkölteni. Hadd forogjon. A német birodalom területén mindig magyar úr voltam, aki sohasem kért semmit s akit őszinte barátai nem is sértettek meg soha anyagi természetű ajánlatokkal. Hogy értsék meg ezt a Mai Napnál, amikor az ilyen viselkedés férfidolog és nem — tarhálás!...

XII. PIUS PÁPA történelmi beszédet intéz a nemzetekhez az igazságos béke szükségéről, a Vatikán rádiószobájában

Kopenhága: A DÁN FŐVÁROSBAN újra zavartalan az élet s a

Világ

Berlin: GOEBBELS MI-
↑ NISZTER a legi-
támadás sújtotta berlini város-
negyed lakói között

Churchill Washingtonban. Az an-
gol miniszterelnök pihenőjén, a
Fehér Házban Diana Hopkins-sal,
Roosevelt bizalmasának leányká-
jával.

↑ Berlin: A HŐS GÉPKOCSIVEZETŐ KITÜNTETÉSE. Karl Fuhr-
mann gépkocsivezetőnek (baloldalt) Goebbels miniszter
adta át az elsőosztályú hadiérmet. Fuhrmann az utolsó nagy berlini légi
támadás alatt, egy 78 éves embert kimentett az égő ház legfelső emeleté-
ről s közben bombaszilánktól is megsebesült.

↑ Delhi: WAVELL IN-
DIAI ALKI-
RÁLY megszorgította a
rendteremtési intézkedé-
seket. A hindu nép pontos
híradást követel a letartóz-
tatott Gandhi állapotáról. A
zavargások erősödnek.

← Kanada:

CHURCHILL KÜLVÖ-
NATA az egyik kanadai
állomáson. Az angol mi-
niszterelnök „utazó ove-
rallban” jelent meg a kö-
zönség előtt...

→
A NIAGARA VIZESEST
is meglátogatta Churchill.
amerikai látogatása során.
A newyorki lapok nagy
szexuálként közölték,
hogy a Mary lánya kísé-
retében megjelent brit
kormányfő ezúttal nem
viselte megszokott fekete
keménykalapját!

... KIVÉTELES ÁLLAPOT rendje csak a Hotel d'Angleterre bejáratának őrségén látszódik ...

Ujág

Páris: SZERZETESK A VÉDŐMUNKÁLATOKBAN. A párisi Irgalmasrend tagjai az angolok bombázástól tönkretett külvárosi negyedben a lakosság segítségére sietnek.

AZ ÚJ FRANCIA VÉDERŐ EGYENRUHÁI

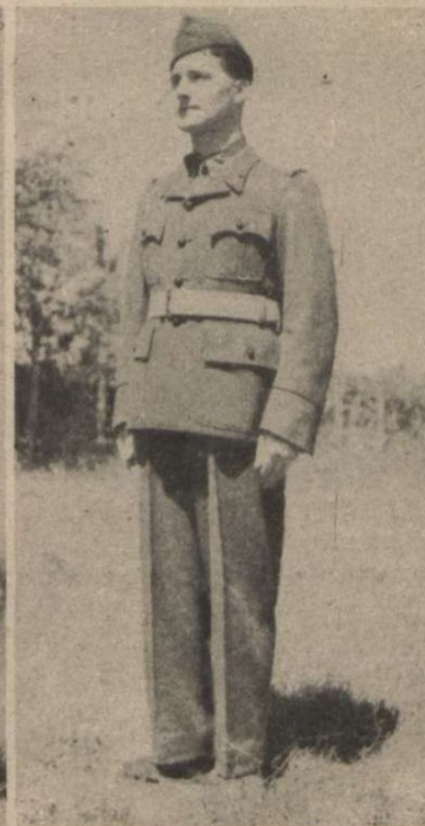

Vichy: A FRANCIA LÉGIÓ alapításának harmadik évfordulóján nagy ünnepek között gyűjtik meg az emléktűzt a vichy-i hősi emlékmű előtt.

Vichy: BARÁTSÁGOS NÉMET-FRANCIA ESZMECSERE. Krug von Nidda, Németország vichy-i követe és Bridoux tábornok, a francia hadügyi államtitkár (baloldalon) egy vichy-i sportünnepségen.

Francia közlegény menetöltözetben.

A legénység új, kényelmes-szabású zubbonya.

Az altisztek kimenő-öltözete.

Páris: Őszi kozmetika a Versailles-i kertben. A szökőkutak szoboralakjait gondosan megvizsgálják a téli óvintézkedések megtétele előtt.

Páris: A francia főváros a világ közepette sem tagadja meg önmagát: íme az új őszi divat, — kürtőskalap, fehér struccotlallal, bársonypelerinnek. →

BULGÁRIA

új VEZETŐI

II. SIMON BOLGÁR CÁR és 3 évvel idősebb leánytestvére, Mária Lujza hercegnő, nemzeti viseletben.

A RILA-KOLOSTORBAN PIHENI ÖRÖK ÁLMÁT
AZ ORSZÁGÉPÍTŐ III. BORISZ CÁR

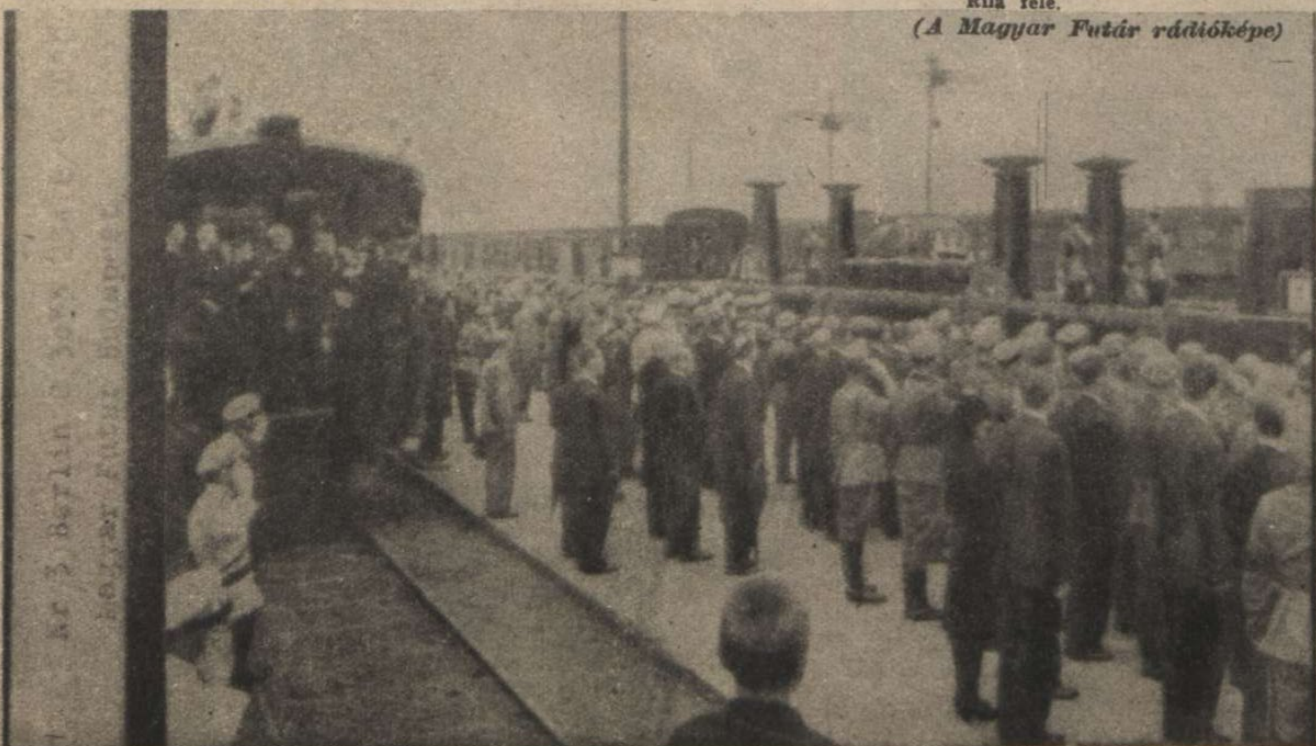
FILOV MINISZTERELNÖK

A BOLGÁR RÉGENSTANÁCS MEGVÁLASZTOTT TAGJAI.
A háromtagú tanács intézi Bulgária ügyeit a cári hatalom jog-
körében, II. Simon cár nagykorúságáig.

↑ESKÜSZÜNK! A bolgár hadsereg az egész országban
felesküdött a fiatal uralkodóra.

↓INDUL A GYÁSZVONAT a szóftal pályaudvarról
Rila felé.
(A Magyar Futár rádióképe)

CYRILL HERCEG MICHOFF HADÜGYMINISZTER

↓
AZ ORSZÁGÉPÍTŐ CÁR végső
pihenőhelye. A rilai
hegység egyik fes-
tői völgyében, a
legmagasabb bulgá-
riai hegy, a 3000
méter magas Mus-
sallah tövében fek-
szik a Rila-kolostor.
Itt helyezték örök
nyugalomra III. Bo-
risz cárt.

A VÉGZET VIHARA OLASZORSZÁG FELETT

IRTA: RAJNISS FERENC

Csak fájdalommal és mélységes megdöbbenéssel írhatunk az Olaszországban lezajlott világraszóló eseményekről. A tengelyhatalmakhoz önként csatlakozott ország reakciós elemei nem elégedtek meg azzal, hogy Olaszország legnagyobb fiát, Benito Mussolinit, a nemzeti méltóságot megcsúfoló módon távolították el életének felejthetetlenül nagy és nemes munkájával megérdemelt helyéről, hanem összejártak az ellenséggel és titokban — az olasz földön harcoló és vérző német szövetségesek háta mögött — fegyverszünetet kötöttek s csapatokat vonultattak fel, megakadályozni a német egységek önvédelmét. Ahogy a világtörténelemben párját ritkító árulás után kiderült, a Badoglio-kormány a fegyverszüneti tárgyalások

szakadásig, hogy az olasz fegyverletétel szándékáról keringő hírek csak a brutális angol idegháború eszmeszüleményei...

BENITO MUSSOLINI, a XX. század olasz történelmének legnagyobb államférfia, akit az államesiny fogságba juttatott. Sorsáról egyelőre megbízhatatlan hírek keringenek

Olaszország borzalmasan súlyos idöket élt át s a magyarság minden fia testvéri részvétellel gondolt az olaszok kálváriajárására, gyönyörű városaik, kultúrkincseik és népük véres megtépetségére. A szövetséges Németország is látta a rendkívüli nehézségeket s nem a tények ütöereje, hanem a hátbatámadási szándék gondosan előkészített terve váltotta ki Hitler hadseregének gyorsan lezúdult, elkeseredett ütöerejét a római kormány parancsait követő olasz seregrészek ellen.

Rómában és a nagyobb olasz városokban, Badoglio kormányának megalakítása óta fokozódó veszedelemmel terjedt és dagadt a kommunista mozgalom. A kormány rendeletben tiltotta meg az utcai csoportosulásokat s a parancsnak senkisem engedelmeskedett. Végzet, sors, gyengeség és lelkiismeretlenül választott politikai irányzat a bolsevista lázadás mocsara

felé szorították az olasz népet Badoglio uralma alatt s ezt az elkerülhetetlen végkifejlést ünnepelhette volna meg az angolszászok oldalán bevonuló szovjet katonai bizottság, az Örökváros szent falai között...

A német hadsereg villámgyors fellépése megakadályozta az előre látott tragédiát. A Róma körül elhelyezett német csapatok elfoglalták az olasz fővárost s védelmükbe vették a Vatikánvárost is. Felsőolaszországban Rommel tábornagy teremtett rendet, Rundstedt vezértábornagy Toulontól Mentoneig szállotta meg a tengerpartot s a Balkánon Weichs vezértábornagy fegyverezte le az olasz véderőt. Hihetetlen gyorsasággal peregtek az események s 3 napos villámháború után a német véderő főparancsnoksága külön jelentésben közölhette, hogy „az olasz haderő nincs többé, ami azonban mindörökre fennmarad, az a világ megvetése az áruló iránt...”

A német hadsereg folytatja a harcot az olasz földön s hősi csapataihoz a legjobb olasz hazafiak csatlakoznak, megmutatni fegyverrel a kezükben, hogy az örök olasz eszményeket nem a jólétben megromlott árulók képviselték!...

AZ OLASZ FEGYVERLETÉTEL
AZ OLASZ KIRÁLY ÉS BADOGLIO MARSALL. 1943 szeptember 8-án este háromnegyed 8 órakor Rómában nyilvánosságra hozták a szomorú és beláthatatlan következményű hírt, hogy Badoglio tábornok a szövetségesektől fegyverszünetet kért és kapott... Külföldi hírek szerint a fegyverszüneti megállapodást már szeptember 3-án megkötötték

alatt és az angolszászokkal történt szerencsétlen megállapodás után is, hevesen hangoztatta az illetékes német körök előtt a fegyverbaráti hűséget, a rendületlen kitartást és a közös hadi célok elszánt szolgálatát és a német értesülésekkel szemben azt hangoztatta tényleg köröm-

AZ UTCA KEPE RÓMÁBAN, a 72 éves Badoglio puccskormányának farsangi uralma alatt. Ki nem ismeri az ilyen rendetlen kocsikázás következményeit.

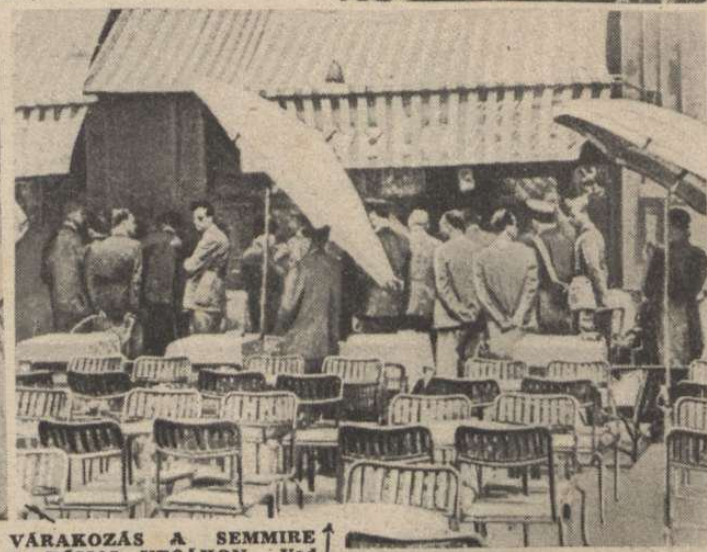
RÓMA NÉPE DERMEDTEN VÁRAKOZIK...

FOLYTATÁS A
TULOLDALON

PROPAGANDA BADOGLIO
NÉPSZERESÍTÉSÉRE. A
rajzolt újságcímképen virá-
gokkal árasztják el a „bé-
kemarsallt“.

**LE A FASIZMUSSAL! EL-
JEN BADOGLIO!...** A
római tüntetés, a szenvedé-
lyek felszabadítása, ame-
lyet új szenvedések ára-
data követhetett...

VÁRAKOZÁS A SEMMIRE
A RÓMAI UTCÁKON. Vad
hírek nyargálnak a tömegek-
ben. Ilyenkor szabad préda
az ország, a múlt és a jö-
vendő...

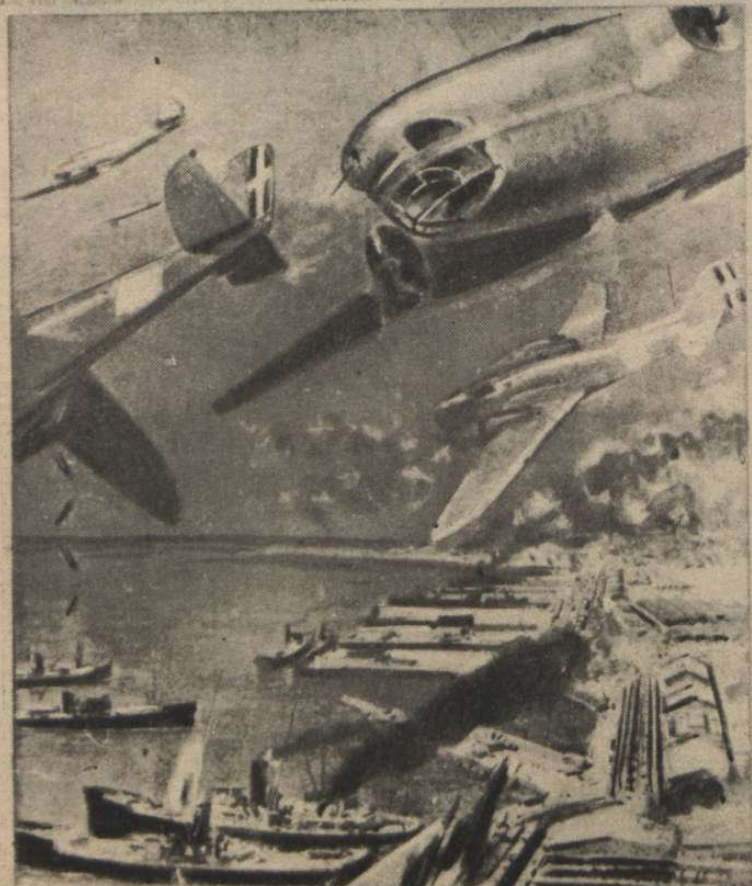
MEGÁLLT AZ ÉLET RÓMA
UTCÁIN. Mindenki a rádiót
hallgatja. A rendet, a fegyel-
met, a munkát és az önvéde-
lem ösztönét taposta el a po-
litikai puccs...

A VÉN RÓMAI KOCSIS fél-
füllel hallgatja a leverő híre-
ket. Tudja, hogy nem jelent
jót az események hajszás
irama...

LELKESÍTŐ, BAJTÁRSIAS OLASZ KÉP
Bizerta kikötőjének német-olasz meg-
támadásáról és a közös eredményről.
Szeptember 5-én jelent meg. Hogy tud-
hatta volna a hadsereg, hogy mi törté-
nik a kullisszák mögött?

**MÉG TÜZELTEK AZ OLASZ PART-
VÉDŐ AGYŰK,** amikor a rádió már a
fegyverletétel gyászos hírért közölte...

↑ **AZ UTOLSÓ ANGOLSZÁSZ ROMBOLÁSOK CIVITA VECCHIÁBAN.** Szent Ferenc temploma teljesen romokban hever, csak egy Szűz Mária-szobor maradt a helyén sértetlenül...

TURIN. A turini betegápoló apácák szerény hajléka romhalma...

EISENHOWER AMERIKAI TÁBORNOK kötötte meg a fegyverletételre vonatkozó egyezményt a Badoglio kormánnyal.

← **IGY MUTATTÁK BE OLAZORSZÁGBAN** a vandál légi terror borzalmait s az ellenség dúlását még szeptember 5-én, amikor Badoglio kormánya már titokban elfogadta a feltétlen fegyverletételre angol-szász parancsát!

→ **MONTGOMERY TÁBORNOK** lett az Olaszországban küzdő összes szövetséges hadak főparancsnoka

↓ **ANGOL NASZÁDOK A FÜLD-KÖZI-TENGEREN.** Svéd jelentés szerint a hét végén angol-szász hajókaraván Albánia felé igyekezett, de az erős légi elhárítás következtében megváltoztatta útját és Brindisi közelében kísérelte meg a partraszállást

AMERIKAI INVÁZIÓS HADICSÓNÁKOK AZ OLASZ TENGERPART KÖZELÉBEN

Az amerikai hadsereg Salerno közelében szállott partra, ahol súlyos harcra keveredett a németekkel. Az inváziós csónakokat a Mississippi folyón szállították a gyárból az Atlanti Óceánra...

A NÉMET REPÜLŐK TÁMADÁSA UTÁN

↓ Az új angol-szász partraszállási kísérletek helyein keményen támad a német légi haderő. Hajók égnak Olaszország körül...

↓ **ANDREW CUNNINGHAM,** a Földközi-tengeren küzdő angol hadiflotta főparancsnoka. Sok hajóját elvesztette...

↓ **CLARK TÁBORNOK,** a Nápoly körül és a salernói öbölben partraszállt amerikai csapatok főparancsnoka

FOLYTATÁS A TULOLDALON

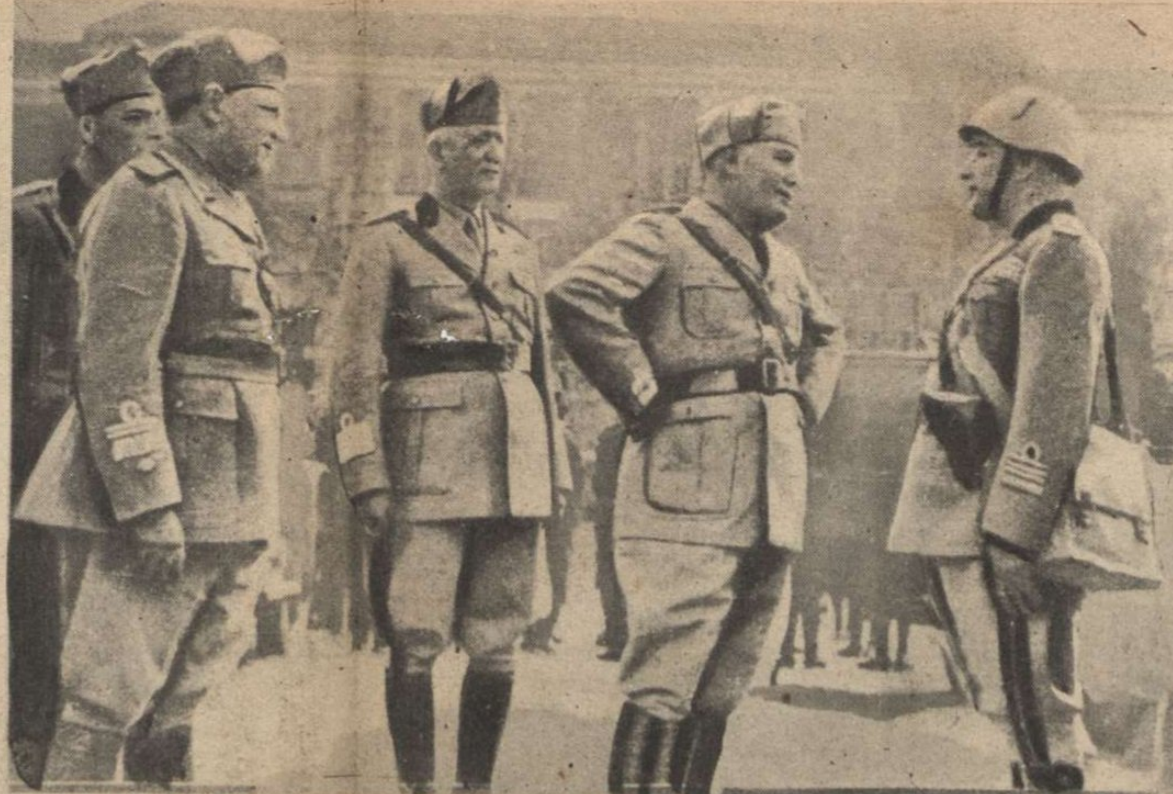

TRIEST. A triesti térségben 90.000 olasz katona rakta le a fegyvert

ROMMEL TÁBORNAGY Dél-olaszországban rövid harc után teljes rendet teremtett. Csapatát megszállították az összes fontos közlekedési csomópontokat

KESSELING VEZÉRTÁBORNAGY, aki csodával határosan szabadult meg a biztos haláltól, fegyverletételre kényszerítette Róma helyőrségét, mint a német déli hadsereg főparancsnoka, heves támadást intézett a Nápoly körül partraszállt angol-szász had-
erő ellen

OLASZORSZÁG 301.177 négyzetkilométeres területén bizony-
talan és ismeretlen a jövő...

HITLER ADOLF, a német birodalom vezére a főhadiszállásról rádióbeszédet mondott, amelyben feltárta az olasz fegyverletétel hátterét s kifejezte rendületlen hitét a végső győzelemben

BADOGLIO MARSALL éveken át a Duce-t kísérte, s te-
lelős volt az olasz hadsereg felfegyver-
zéséért... Képün-
kén Mussolini mö-
gött áll Badoglio, az olasz-francia határ szomszédján. Új hírek szerint Badoglio ki-
adja Mussolinét az angoloknak...

RUNDSTEDT VEZÉRTÁBORNAGY Délfranciaországban lefegyve-
rezte a 4. olasz had-
sereget s csapatai Toulon felől Menton felé meg-
szállították az olasz part-
vidéket is

A Vatikánváros a német fegyverek védelme alatt áll. Róma helyőrsége 50 kilométeres körzetben kapitulált

7 Berlin C 3097 234 11/9 1500 9 :
Magyar Futar Postafiók 37 Budapest 2

WEICHS VEZÉRTÁBOR-
NAGY, a balkáni német seregek főparancsnoka sikeresen megoldotta hatalmas feladatát. Az olasz csapatok lefegy-
verzése nagyobb zava-
rok nélkül, gyorsan megtörtént

TIGRIS-PÁNCÉLOSOK
erőszakolnak le a Bren-
ner-hágó szorosain
Északolaszországba, az olasz fegyverletétel ki-
hirdetésének órájában

(A Magyar Futár rádióképe)

OLASZ FASISZTA EZRED menettel bajtársi hűséggel a német csapatok oldalán, Rommel rendáramú had-
seregében, az északolaszországi hegyek között
(A Magyar Futár rádióképe)

AZ OLASZ TRÓNÖRÖKÖS hollétéről lapzártáig nem érkezett megbízható hír
AZ OLASZ TRÓNÖRÖKÖSNÉ. Berni hír szerint négy gyermekével együtt Svájcba érkezett

6 Berlin C 3096 234 11/9 1500 :
Magyar Futar Postafiók 37 Budapest 2

1.

LINDEMANN VEZÉREZREDES
az ellenséges tüztől pásztázott
területen át, meglátogatja az első
vonalban küzdő katonáit

2.

A PÁNCÉLTÜRO AGYU szakadatlanul lövi a sűrű
sorokban előretörő szovjet harckocsikat

Európáért!

A MAGYAR FUTÁR EREDETI KÉPSOROZATA

A keleti hadszíntéren elkeseredett és váltakozó harcokban alakul ki az új német védelmi vonal, amely a frontmegrövidítés tervszerű végrehajtása folyamán, rugalmasan felfogja a vörös hadsereg állandóan megújuló rohamait. Ma már mindenki tudja, hogy a német hadvezetőség bámulatos előrelátással gyűjtötte össze tartaléksapátait a nyugaton és az olasz harctereken várt fejlemények kedvező irányítására s nagyobb erőt vonít el keletről is abban a biztos tudatban, hogy a szovjet tömeg-

3.
A LÖVÉSÁROK ELŐTT OMLIK ÖSSZE A VÖRÖS
TÁMADÁS. Összezárkózott sorban, egyszerre dob-
ják a német harcosok a kézigránátokat a rohamozó
bolsevisták közé, hogy nagyobb legyen az elhárító
tűz hatása...

4.

REPÜL A KÉZIGRÁNÁT a tűzbe
és füstbe borított szovjetállásra

5.
A KUBÁNI LAGUNÁK KÖZÜTT.
A nádasok végtelenjében sokszor
fellángol az előőrők és a roham-
csapatok harca

6 KÉSZEN TARTOTT GEPPISZ-
TOLLYAL, derékig a mocsaras
vízben, megkeresi az ellenséget
a német járőr, a kubáni hídfő
nádasában...

- a keleti csatateréken

A LÁNGBABORULT SZOVJETFRONTRÓL

támadások nem tudják megtörni a szívós ellenállásra rendelt seregek acélos vonalát. A kiürített Mariupul térségében, Novorosszijszk körül, a kharkovi és konotopi harctereken, Kirovnál és Vjazmától nyugatra véres csatákban törnek össze a vörös vállalkozások. „Kis térnyerés, nagy veszteség” — ez a törvény uralja a szovjet hadműveleteit, Európa önvédelmének előnyére!

7. ←
KITUNTETÉS A CSATATÉREN.
A közelharcban megsebesült zászló-
alparancsnok tüzi a vaskeresztet
hős bajtársa mellére

9.
FELVÁLTÁS 24 ÓRAIG
DÜHÖNGŐ CSATA UTÁN...

8.
ELŐRE A KÖZELHARCBA!...

FOLYTATÁS A
TULOLDALON

10. NÉMET PÁNCELVADÁSZOK közvetlen közelségtől tüzelnek a szétlőtt T 34-es óriás szovjet harcoksi mögöl rohamozó bolsevistákra

11. EZ A CHURCHILL-PÁNCELOS! Angliában készült s a Keleti front déli részén lötték szét. A Tigris hatalmas rést vágott rajta...

12. SZERENCSESEN FÜLDET ÉRT A LELÖTT SZOVJET REPÜLŐ. Gépe darabokra tört, társa szörnyethalt...

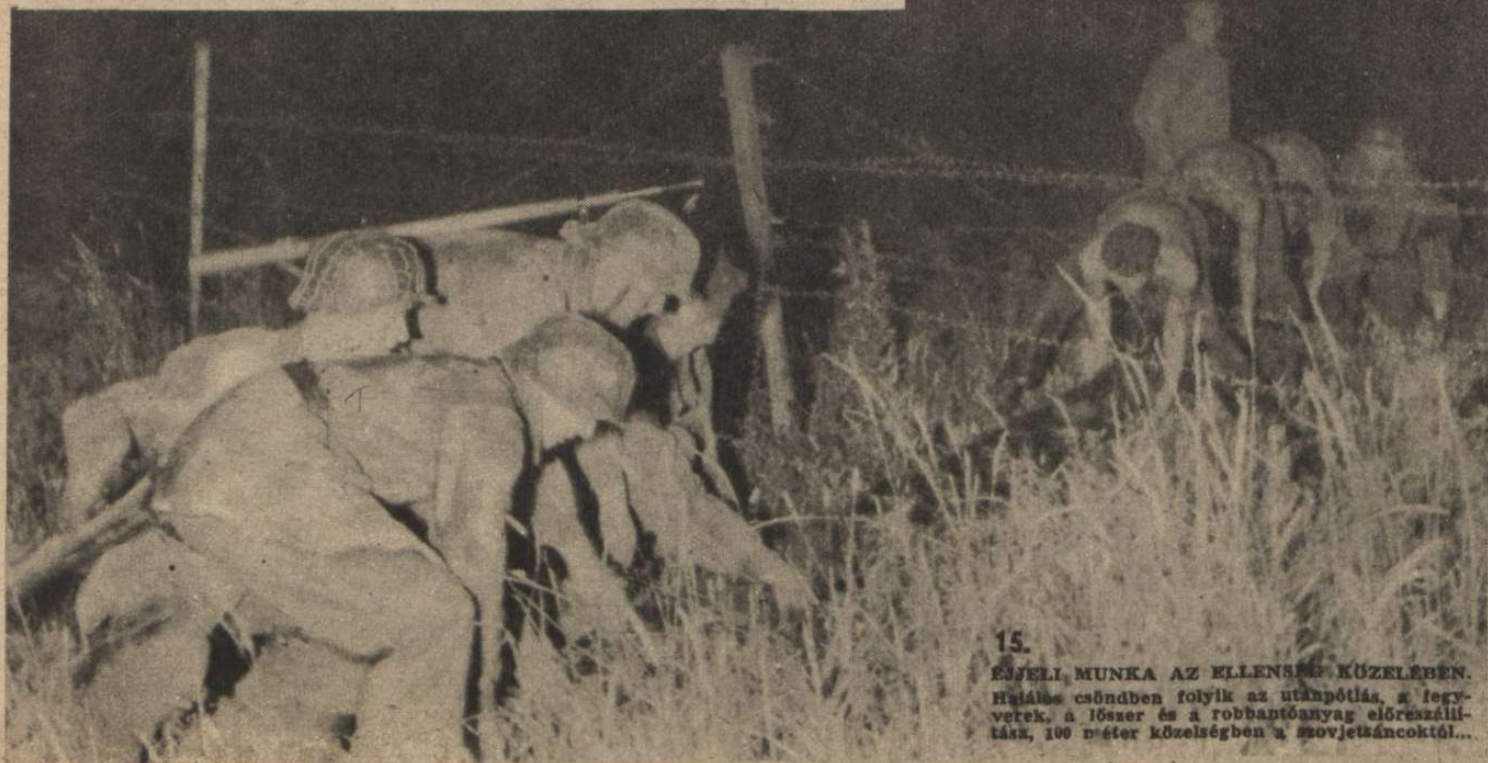

13. AGYAGOS SÁRBAN, borzalmas pergőtűzben küszött előre a harci vonallal a szovjetkatonák, hogy megadja magát s beszéd helyett piszkos kezelt mutogatja a német gránátosoknak

14. A MEGSEBESÜLT NÉMET GRÁNÁTOST bajtársai kiviszik a tűzvonalból

16. MINTHA AFRIKÁBAN MASIROZNÁNAK, úgy tér vissza a rohamcsapat elvégzett feladata után

15. EJSZELI MUNKA AZ ELLENSEGE KÖZELÉBEN. Hajlós csöndben folyik az utánpótlás, a fegyverek, a lőszer és a robbantóanyag előreszállítása, 100 méter közelségben a szovjetkatonáktól...

17. MIT HAGYTAK ITT? ... A gránátosok kíváncsian kutatják át a bolsevisták futóárkait, egy elfoglalt falu szélén

klindulási pontjára, a szárazságtól porladozó szovjetsíkságon...

18.

SEBESÜLT BOLSEVISTÁK BEKÜTÖZIK EGYMÁST, mielőtt a német páncélosok elszállítják őket a legközelebbi segélyhelyre

19.

LOVAGIAS ELSŐSEGÉLY
A VERZŐ ELLENSÉGNEK ... ↓

20.

EGY MEGSEBESÜLT SZOVJET SZÁ-
ZADPARANCSNOK KIHALLGATÁSA.

↓ 22 emberével együtt maradt életben a
halálfejes páncélosok támadása után ...

A BESZÉLŐ FÉNY CSODÁJA!

A HADITECHNIKA ÚJ VÍVMÁNYÁT MUTATJUK BE OLVASÓINKNAK:
A FÉNYBESZÉLŐ GÉPEZETET.

1.
A német járőr a sziklás vidéken a jelentést bemondja a mikrofonba. A szavakat a gépezet fénysugarakká változtatja át.

2.
A távoli vevőkészülékben a fényből újra hang lesz s a sziklahegyeken túl hallják a jelentést, amelyet az ellenség nem tud lehallgatni...

HADIJELENTÉSEK, CSATÁK

Az elmúlt hét története páratlanul magasodik ennek az évek összes eseményei fölé. A olasz fegyverletételi egyezmény nyilvánossághozása megrázta a világ közvéleményét, de a német hadsereg bámulatosan gyors ellenintézkedései és hadműveletei talán még jobban meglepték az ellenséges és a baráti országokat. A világháború első esztendejére emlékeztető lendülettel nyomultak be Olaszország területére a német hadműveleti tartalékok s lefegyverezték az olasz hadsereg legnagyobb részét úgy az anyaországban, mint a tengelyhatalmak által megszállott területeken. Rundstedt, Rommel, Kesselring és Weichs tábornagyok hadosztályai néhány nap alatt eredményes tisztogató munkát végeztek s birtokba vették mindenütt a további hadműveletek szempontjából fontos partvidékeket, úthálózati csomópontokat, megerősített helyeket és a fontos városokat. A rövid helyi harcok után Európa déli térségének erőteljes védelme a jelen pillanatban biztosítottak látszik. Az olasz térség kulcsállásai német csapatok kezén vannak. Kesselring vezértábornagy megadásra kényszerítette a

római helyőrséget s evvel biztosította az összefüggő hadműveleti vonalakat északon a német határig és délen a nápolyi és a salernoi öbölíig. A harcban álló német csapatok még Calabriában is csak lassan engednek a fokozódó angol nyomásnak. A hadicselekményekre vonatkozó első jelentések úgy angol, mint német részben szűkszavúak, s a nem hivatalos híreket egyelőre a legnagyobb óvatossággal kell fogadni. Az olasz hajóhad egyrésze kifutott a kikötőkből s részben megsemmisült a német léghaderő csapásai alatt, részben pedig befutott ellenséges kikötőkbe. A Badoglio kormány elmenekült Rómából s az olasz király is ismeretlen helyről intézett rádiókiáltványt népéhez. Mussolini sorsa ismeretlen s angol híradás szerint az olasz nép legnagyobb vezére Badoglio kezében van s úgy tudják, minden előkészület megtörtént, hogy Mussolinit kiszolgáltatassák a szövetségeseknek...

Szeptember 12-én, vasárnap Londonban közzétették az olasz fegyverletételi egyezmény feltételeit. Az egyezmény 13 pontja az olasz nép szörnyű sze-

rencsétlenségének és a feltétel nélküli megadás irgalmatlanságának bizonyítéka! Az olasz nemzet minden erejét letörő megállapodás értelmében az olaszok kötelessége lett volna megfosztani a német csapatokat minden védekezési lehetőségtől, átadni a hadihajókat és a kereskedelmi flottát, az egész olasz szárazföldet és a szigeteket hadműveleti támaszpontoknak, átadni az olasz léghaderőt, az összes kikötőket és repülőtereket és elfogadni minden olyan intézkedést, melyet a szövetségesek főparancsnoka a háború folytatása érdekében kiad. A szövetségesek elfogadtatták a Badoglio kormánnyal azt a fegyverszüneti parancsot is, hogy Olaszország idegen katonai kormány uralma alá kerül s ez a kormány olyan újabb rendelkezéseket is teljhatalommal végrehajthat, amelyekről az egyezményben még nincsen szó. Az utolsó pont szerint az angol-szászok a politikai, gazdasági és pénzügyi feltételeket majd csak később hozták az olasz kormány tudomására...

Hitler Adolf, a német birodalom vezére nagy rádióbeszédben ismertette és indokolta meg az olasz hadsereg és a Badoglio kormány ellen megtett erőteljes intézkedéseket. A Birodalom vezérének beszédéből világossá derül a Badoglio kormány elhatározásának politikai és diplomáciai hátterére is. Berlini katonai körökben elégedetten nyilatkoztak az olaszországi katonai helyzet legújabb fejleményeiről s hangoztatták, hogy az olasz hazafiak tekintélyesen nagy táborra késznek mutatkoztak tovább folytatni a fegyveres küzdelmet a tengelyhatalmak oldalán, Európa végleges győzelméig. Általános az a vélemény, hogy az olasz helyzet tisztázódása megerősítette a német hadsereg szabad cselekvési lehetőségeit s úgy Londonban, mint Washingtonban az utolsó napok hivatalos hírei erősebb és makacsabb ellenállásról számolnak be az olaszországi frontszakaszokon. A salernoi öböl körül kiélesedett a harc s a német légierő és a parti ütegek csak ebben a térségben 18 kereskedelmi hajót, több cirkálót, rombolót és partraszállási naszádot pusztítottak el.

Az olasz nép jólfelfogott érdekeit semmiben sem tudta megvédeni a Badoglio kormány fegyverszüneti egyezménye. Az olasz föld hadszíntér lesz, az olasz nép lelkében kettéhasadt s az olasz gazdasági élet termelőképességének előfeltételei a teljes bizonytalanságba omlottak szét. Olaszország havonként egymillió tonna szenet kapott Németországtól s az acélt, a vasat és a kémiai alapanyagok leg-

GÖRING BIRODALMI MARSALL a négy leghíresebb német éjjeli vadásszal. Balról-jobbra: Weissenfels kapitány, Leut őrnagy, Göring Hermann őrnagy és Meurer százados, akit most tüntettek ki a tülfalombbal.

VISSZATÉRÉS az 5000. légi bevetésből!
A keleti front csodái közé tartozik a
repülőter kis házi ünnepe...

HÁROM ÚJ TÖLGYFALOMBOS HADVEZÉR A SZOVJETFRONTON:

BUSCH VEZÉRTÁBORNAGY

LINDEMANN VEZÉRTÁBORNAGY

KÜCHLER VEZÉRTÁBORNAGY

←
ÚSZÓ LÉGVÉDELMI
ERŐD. Három szinten
tornyosodnak egymás
fölé a légvédelmi
ágyúk ezen a saját-
os típusú hajón, amely
a nyugati tengerpart
mentén védi a karavá-
nokokat és a partvidéket
az angolszász bombá-
zóktól.

→
TORPEDÓVETŐ RE-
PULÓGEPEK TAMA-
DÁSA Bizerta kikötő-
jére! Az angolszász
hajózás az elmúlt hé-
ten súlyos vesztesége-
ket szenvedett a Föld-
közi tenger térségében

ÉS ÚJ FORDULATOK

nagyobb részét is szövetségesétől szerezte be, fenntartani az ipari termelést. Ezek a szállítások természetesen megszűntek s a nagy angol gazdasági szaklapok már jóelőre bejelentették, hogy a leverett Olaszország a jelen körülmények között nem kaphat szén és más fontos nyersanyagot Angliától. Az olasz dráma feketén sötétlik Európa népei elé s szenvedései bebizonyítják a felelőtlen ígéretek értéktelenségét...

A szovjetfronton

változatlan elkeseredéssel folyik a nagy csata. Sertorius százados rendkívül értékes áttekintő jelentése szerint a bolsevisták az Azovi-tengertől a Moszkva—szmolenszki vonalig nagy erővel folytatják offenzívájukat, a németek pedig továbbra is a rugalmas védekezés hadászati előnyeit használják ki, tehát ismét átengednek bizonyos teret az ellenségnek, de éppen ezzel akadályozzák meg azt, hogy a vörös hadsereg nagyhorderejű áttörésbe szélesítse ki helyi térnyeréseit. Sertorius százados szerint is a német vezetőség, — a front egyes szakaszain mutatkozó feszültségek ellenére, — bizakodó nyugalommal tekint a további fejlemények elé és változatlanul tudatában van annak az előnynek, hogy az elfoglalt óriási területek mélységében a katonai szükséghez képest bármikor terepet adhat fel és így takarékoskodhat saját erőivel. Tudják továbbá azt is, hogy néhány hét múlva megkezdődnek a nagy őszi esők és bekövetkezik a sáros időszak, amely a páncélosok nagyarányú bevetését lehetlenné teszi a szovjetsíkságokon. Ez az időszak, ha teljesen nem is állítja meg, de érezhetően meglassítja a vörösök hadműveleteit. A német hadvezetőség már most előrelátóan a közelgő tél felé s valószínű hogy a két legutóbbi nagy téli háború tapasztalatai alapján felkészülnek az összes szükségletek kielégítésére, a téliruházat és felszerelés előteremtésével kezdve a téli állások kiépítéséig.

A szovjetfront északi arcvonalán nagyobb hadicselekmények nem történtek. Szmolenszktől keletre és délkeletre, valamint Jelnjától nyugatra a német ellenállás rendkívüli módon megmerevedett. A szovjetkötélek szakadatlanul támadnak, egyre újabb tartalékokat vetnek be, előrelendülnek a védelmi állásokig, de nem tudnak elérni komoly sikereket. A brjanszki frontszakaszon is egymást érik a rohamok előregyűrűző hullámai, de a város bekerítése mindezekig nem sikerült. Délebbre súlyos és változatos harcok folynak a Deszna felső folyásának egész területén és a szeptemberi térségben, Konotop és Romni irányában. Ezen a területen a nagy csata hatalmas súlypontja alakult ki, a vörösök erős csatarepülőgépek kötélekkel támogatják a páncélos és a gyalogsági támadásokat, a német csapatok

pedig a harci tér mélységében fogják fel a megsemmisítésükre szánt, de elhárított roppant ütéseket.

A kharkovi térségben heves páncélos csaták dúlnak, a támadó szovjettankok és az ellentámadásba áttért német páncélos kötélek között. A vörös hadsereg összesűrített új tartalékai ezen a frontszakaszon elsősorban Krasznográd irányában szeretne tért nyerni s mértéktelen ember és anyagpocsékolással támad. A Donec középső folyásánál, Izjumtól délre néhány napig tartó aránylagos nyugalom után, melyet bizonyára a felvonulásra használtak fel, dühöngő erővel megindult a várt nagy ellenséges támadás, amely a Donec medence nyugati oldala mentén, a nagy Dnyeper kanyar felé irányul. A súlyos harcokban álló német csapatok minden áttörési kísérletet megüldözték. A Donec medencében a német egységek hadászati mozgatai továbbra is tervszerűen folynak s a csapatok nyugatabbra fekvő megrövidített új állásaikat foglalják el. Ebben a térségben a német utóvédek kemény harcokat vívnak a számbeli fölényben lévő szovjetcsapatokkal. Krasznogorodtól nyugatra a német páncélos kötélek körülzárták egy szovjet lövészhadosztály zömét és megsemmisítették egy ellenséges hadosztálytörzset.

Mariupoltól délnyugatra, a város tervszerű kiürítése és az összes hadifontosságú berendezések szétrombolása után a német csapatok felmorzsolták a szovjetnek az Azovi tenger partján partraszállott csoportját. Novorosszijszk kikötőjének nyugati öblében a partraszállott szovjet erőket megsemmisítették, de a kikötő keleti öblében még tovább tart az elkeseredett közelharc. A kubáni hídfő harcterein rendületlenül helyt állanak a német gránátosok. A szovjetek továbbra is 150—200 harcoknál vesztik naponta tovább a lerészakolt támadásaival jövődől hadművelési eshetőségeit gyöngíti állandóan.

A hét legérdekesebb

katonai vállalkozását a német tengerészeti haderők és a hajórászállt szárazföldi csapatok a Spitzbergánkon hajtották végre, ahol megtámadták az ellenség katonai támaszpontjait és a tengerészeti és légi hadműveletek végrehajtására szolgáló fontos berendezéseit. A merészen végrehajtott vállalkozás alkalmával a német hadihajók leküzdötték az ellenséges parti erődítményeket és megteremtették a gyalogsági kötélek számára a partraszállás lehetőségeit. A partraszálló csapatok a légierőkkel együttműködve a levegőbe röptették az angol rádió és időjárásjelző állomást, a kikötői és rakodóberendezéseket, a villamossági és vízműveket, több szénbányát és nagy szénraktárt, továbbá a lőszer- és az élelmiszerraktárakat. A mérész rajtaütés után a

harcbrevetett kötélek számos angol fogollyal visszatértek támaszpontjukra.

A nyugati légiháború az olaszországi események következtében több napig a szokottnál enyhébb volt a hét folyamán. Erős angol és amerikai légikötélek sok romboló és gyújtóbombát dobtak Brüsszel lakónegyedeire s a lakosság súlyos veszteségeket szenvedett. Több száz polgári személy pusztult el. A brüsszeli légitámadás alkalmával bombaszerű zúdult a város legnagyobb temetőjére is. A sírok helyén néhol csak hatalmas bombatölcsek láthatók. Fel nőttek és gyermekek holttestei szanaszét hevernek a temetőben... Ez a brüsszeli jelentés megrázóan mutat rá a légiterror módszereinek barbárságára. A halottak sem nyugodhatnak csendben az éltől, amíg el nem érkezik az igazságtevés nagy órája, megváltani az emberiséget és megnyitni a szabad és független élet útját minden nemzet számára...

SZELIDÍTETT RÓKA A SZOVJETFRONTON. Még néhány hétig barátkozik az élelemért s akkor kitér belőle az ősi vadász és elkóborol a pusztaságba. A vadállatot az érdek is csak rövid időre szelidíti meg...

MAGYAR KÉPHÍRADO

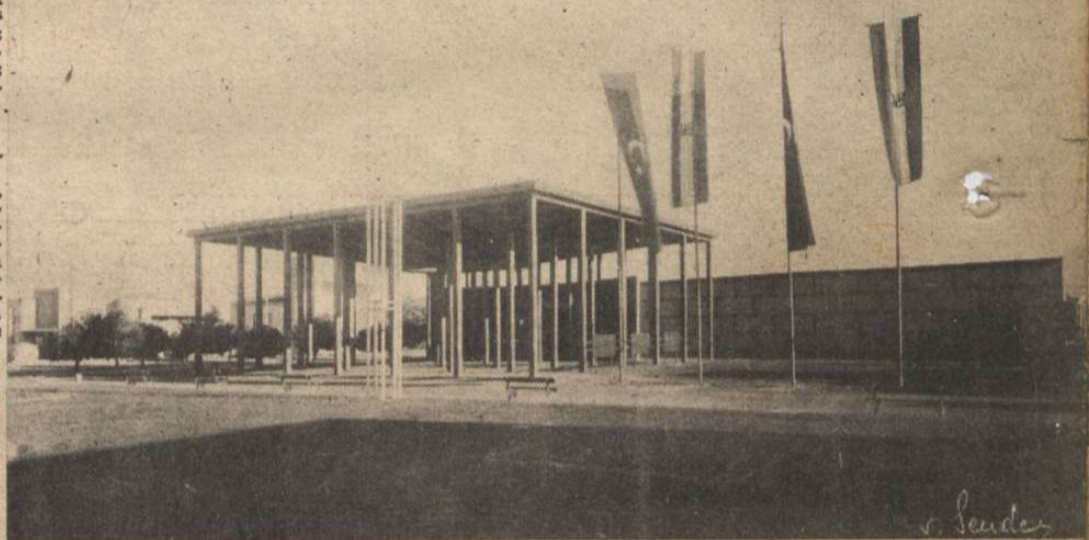

A napokban ünnepelte Endre Zsigmond dr. ny. főszolgabíró, felsőházi tag, házasságának 50. évfordulóját. Felvételünk a pálosszentkúti kápolnában készült, — az aranylakodalmas házaspár mögött fiuk, vitéz dr. Endre László, Pestvármegye alispánja.

AZ ORSZÁGOS TŰZOLTÓTISZTKÉPZŐ TANFOLYAM hallgatói, dr. vitéz Kiss Lajos országos tűzrendészeti felügyelő vezetésével megkoszorúzzák Kenderesen a hősi halált halt Kormányzóhelyettes sírhelyét és tisztelegnek a hősihalottak emlékműve előtt.

A MAGYAR KIÁLLITÁSI EPÜLET

MAGYARORSZÁG AZ IZMIR-I NEMZET- KÖZI VÁSÁRON

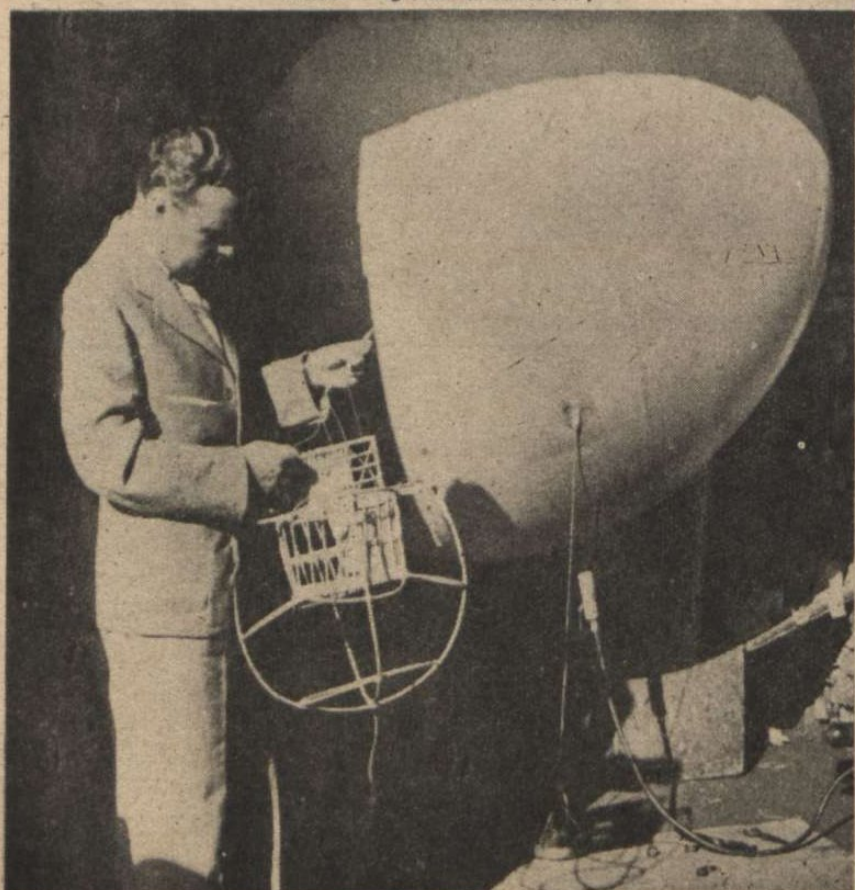
MAGYARORSZÁG a háborús nehézségek ellenére részt vett az izmiri (Törökország) vásáron, ahol szép sikert ért el.

PANORÁMA

AKIK A MAGYAR EPÜLETET ÉPÍTETTÉK

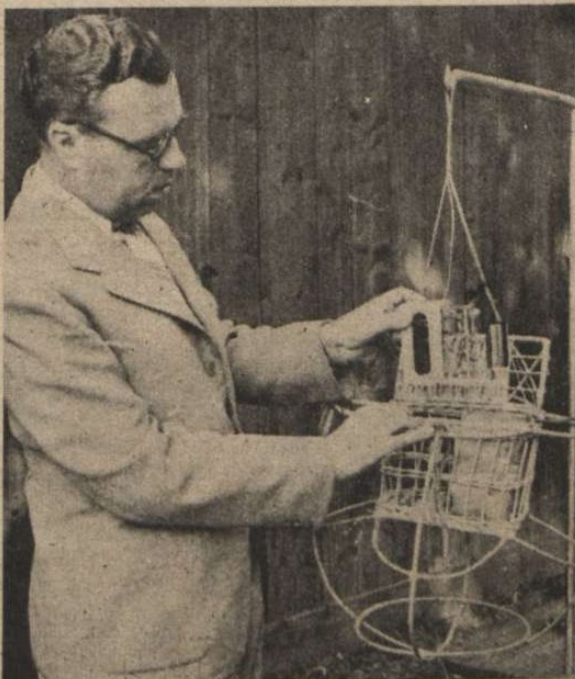
ELŐKESZÍTIK A LÉGKÖRKUTATÓ KOSÁR FELBOCSÁJTÁSÁT.
Először megtöltik a ballont...

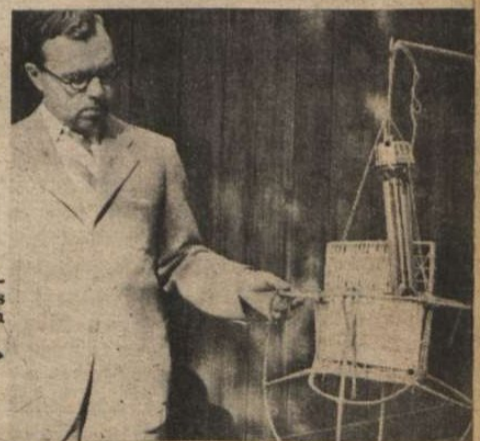
LÉGKÖRKUTATÁS

Magyarországon harminc évvel ezelőtt bocsájtották fel az első légkörkutató léggömböt és azóta a Magyar Meteorológiai Intézet évről-évre rendszeresen végezte vizsgálatait a légkör magasabb rétegében. A békebelli léggömbök 15-20.000 méter magasságba emelkedtek fel, a mostaniak már 10-15.000 méternél kipukkadtak, de az önműködő mérőműszerek a két kis ballonnal vértelenül, értékes adatok feljegyzésével érnek le a földre.

...majd elhelyezik a kosárban a megfigyelő műszereket...

...ellenőrzik a műszerek működését és ezzel a ballon készen is áll nagy útjára.

A FELRÜPPENT BALLONT TÁVCSÖVEL KISÉRIK és megfigyelik egészen az elpukkadásig. A magasságból, a sebességből és egyéb adatokból már azt is ki tudják számítani, hogy körülbelül hol fog földet érni a légkörkutató kísérlet műszeres kosara.

Demokrácia

A FENEKETLEN ZSEB...

(Kladderadatsch)

MOSZKVAI REGGELI

SZOVJET TÖMEGTÁMADÁS:

— Talán mégis én fulladok a saját vérembe?...

HAJÓTÖRÖTTEK AZ ÓCEÁNON

Grün: Csak most segíts meg Izrael hatalmas Isienel! Csak még most, és soha többet nem csalog, nem spekulálok, nem megyek a fekete piacra, nem...
Kohn: Álljon meg, Grün! Ne kösse le magát! Földet látok!

KÁVÉHAZBAN:

— Mondja, ez a Fingerspitz mitől ijedt meg?
— Képzelm, olyan remek rémhírt talált ki, hogy a saját göndör haja is az égnek borzadt tőle...

FÖLDI REPHÜLŐK DÍSZMENETE

Sztalin: Vigye innen ezt a lélöttyöt, látni sem akarom!
Én Londonban párisi szeletet rendeltem!...

(Ankarai jelentés szerint, a Kairóban díszszemlére felvont zsidó repülőkről kiderült, hogy valamennyien a földi alakulatoknál helyezkedtek el...)

KÉPES DIPLOMÁCIAI MAGYARÁZAT AZ ÁTNYUJTÁSHOZ

— Moszkvai hír szerint Sztalin a szovjet orosz—csehszlovák kölcsönös segélynyújtási egyezmény tervezetét átnyújtotta a másik szerződő félnek...

LÖBLNÉ 110 KARIKAGYŰRŰJE

— A Löbl Lipótné, az ügyesen csinálta. Azt mondta a detektíveknek, hogy a szekrényében talált 100 arany karikagyűrű, használati tárgy az ő háztartásában...

— Na és? Már te is az antiszemitaéknak hiszel? Miért ne jegyezhetné el magát a Löblné még vagy százszor?...

(56.)

Ott maradt, a havas kerítésnek dölve, mozdulatlanul, mintha attól félt: ha csak kezét felemeli, mindjárt visszafordul, nyakára kulcsolja óriás tenyerét és megfojtja. Néze, míg imbolygó, nehézkes alakja belemosódott a sűrű ködbe, amely a falu irányából hömpölygött, ki a mezőre, mintha valami nagy égés füstje volna. Beborított mindent, a házakat, a templomtornyot, a borzas szalmakazlakat, jött északról, a hegyek közül, s eltakarta előle az egész világot. Egyedül érezte magát a mindenségben, kiszolgáltatva annak a csukaszürke, kopott árnyéknak, amely talán ott lapult valahol a kerítés mentén, vagy lehúzódott az árokba, mint a harctéren szokta, mikor az ellenségre leselkedik és vad kiáltással ráugrik, mikor észre se veszi.

Fázott már, a csizma egészen áthűlt a lábán, arca lassanként megmerevedett, nem tudta mozgatni, szája előtt minden lélegzetvételnél sűrűn gomolygott a pára.

Szeme fájt és könnyezett, ahogy kimeresztve bámult a lassanként tömör masszává alakuló ködbe. Feszülten hallgatózott, de aztán eszébe jutott, hogy a lépéseket úgyis felfogja a hó. Kívánta, bárcsak jönne valaki erre, egy ember, akihez hozzásegődhetnének. Mit lehet tudni? Ez az ember négyesztendeig a harctéren volt, minden nap fegyvert szorongatott a kezében, embert ölt a rohamokban, — mi ennek a szemében egy élet! Átkozta magát, hogy egyedül kijött ebbe a rideg, téli reggelbe, de ki gondolta volna, miféle kaland részesévé lehet?

Végre összeszedte minden bátorságát és elindult. Óvatosan, lassan lépegetett az előtte kitaposott nyomokba. Bakancs ormótlan talpa tiporta meg a havat, látszottak a szögek helyei is a jeges fehérségben. Bakancs... Hogy ennek nem jutott azokból egy pár! Talán lefagyott volna a lába és nem csavarogna most, órá leskelődve a kertek alatt.

— Biztosan kommunista — villant át agyán hirtelen. — Igen, ez az, amiről Andor beszélt, hogy a katona majd úgy jön haza a harctérről, forradalmárként, mindenféle borzasztó dologra készen...

De valami nem egyezett. Hiszen, ha így volna, nem védené vele szemben az asszonyt, nem fenyegette volna meg miatta és a leány miatt sem... Aki forradalmár, annak igazán mindegy lehet: ki milyen úr, az ellenségének tart mindenkit, ha nem olyan szegény, mint ő maga. Ez a paraszt egészen mást akart... Ez most is éppen olyan, mint akkor volt, mikor a végrehajtó és az ügyvéd, meg a többi cseléd előtt úgy megszegyenítette. Andor talán tévedett... Ismeri vajjon egyáltalán a parasztokat? Valaha beszélt közülük eggyel is? Tisztában van gondolkodásukkal, nézeteikkel? Hiszen ezek hiába voltak oda négy esztendeig, mint ez is, ez az egykori parádéskocsis, ezekből nem vált szocialista.

Meggyorsította lépteit, már a kapu előtt volt, s ha nem szgyelli, a néhány lépést, ami még hátra volt, egyelten ugrással teszi meg, nehogy az utolsó pillanatban rontson rá a fenyegető katona.

Így került az irodába, az ispán elé, s most lasscskán megnyugodott.

— Be kell zárni a kaput, — mondta cigarettára gyujtva, — ezután nappalra se szabad nyitvahagyni. S nehogy őt tartsa gyávanak, hozzátette még:

— Elvégre én tartozom felelősséggel vendégeim életéért is. A hölgyek védtelenek, Isten mentsen, hogy valami bajuk történjék. Ezek a kommunis-ták...

Az ispán értetlen arcot vágott:

— Micsoda?

Azt gondolta, valami új betyárfajtáról beszél a gazdája, soha nem hallotta még ezt a szót.

— Forradalmár. Ez egy forradalmár, aki mindent el akar venni a gazdagoktól. Veszedelemes nép-ség... Oroszországban találták ki, ott már ők tartják kezükben a hatalmat és talán nálunk is nemsokára uralmon lesznek.

— Forradalom lesz?

— Igen... alighanem...

— Hát... az kellemetlen volna.

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

— Magának nem, de nekem igen. Szóval, kérem, magát teszem felelőssé, hogy itt mindenre vigyázzanak. Egyetlen idegen ember se teheti be lábát az udvarra. Érti?

— Érttem.

Ehhez tartsa magát akkor is, ha nem vagyok itt. Ezentúl nagyon kell vigyázni, nehéz világ jön ránk és a tisztességgel szerzett vagyon se maradhat már biztonságban.

Az ispán mosolygott. Elég régóta volt már a faluban s körülbelül tudta, hogy milyen úton-módon jutott az úr a kastélyhoz és a földekhez a határban. Nem, nem vetette meg érte, semmi kifogásolni valót nem látott a szerzés körülményeiben. Azt tartotta: mindenki úgy boldogul, ahogy tud, s ezt az igazságot önmagára is érvényesnek tekintette. Maga is szívesen kifo. atta volna kenyéradóját e csinos kis birodalomból, bár egyelőre csak lopott, amennyit tudott. Juda az utolsó három évben nem jöhetett sűrűn szét-nézni Pestről, nagyon oda kötődtek ügyei, s ezért aztán az ispán is szépen gyarapodott. A jószágokat úgy adta-vette, ahogy jónak látta, spekulált a gazdaság terményeivel s úgy okoskodott, hogy amit a maga kezdeményezéséből tesz, annak haszna jogosan őt illeti meg, ha sikerül. A maga uraként intézkedett, s azt is észrevette, hogy gazdája nem akarja túlságosan kihasználni a birtokot. Nem is értett hozzá, nem is volt rá szüksége, hogy ráhagyatkozzék a földre, s ha annyit hozott, amennyi az adóra, a cselédek bérére, az ispán fizetésére, meg a vendégek ellátására elegendő volt, s valamit még ő is kapott, — tökéletesen elégedettnek látszott.

ÓVATOSAN, LASSAN
LÉPEGETETT AZ ELŐTTE
KITAPOSOTT NYO-
MOKBA...

Nem ismerte a földet, talán egy kissé tartott is tőle, valami végzetes és lebirhatalatlan erőt érzett benne, amihez ő gyenge.

Othagyta a szobában, az ajtót jó erősen becsapta maga után. Egészen felmelegedett az irodában és féllelme is felengedett, akárcsak arcán a bőr.

Ezt elintézte volna... Délután úgyis utazik, az a paraszt nem kellemetlenkedik többé. S ha szabadságra jött, akkor talán hamarosan megint eltűnik és visszamegy a harctérre. Esetleg meghal ott. Az volna a legjobb. Az ilyen izgága emberekre nincsen semmi szükség.

A kastély nyugati szárnyában lakott, ha ellátogatott ide. Most is ott nyitottak neki szobát. Jó meleg volt, a bördöndöket már kikészítették, nyitott tetővel

heverték a kályha előtt, amelynek ajtaja kitárva állott, s a téli homályban, derekán átkötött vastag kenderdővel nőszemély terdelt rőt világosságában. Azzal foglalkozott, hogy egy jókora tuskót beerőszakoljon az izzó parázsra. Fejét szorosan hátrakötötte, vörös kezei félelem nélkül nyúltak be a kályha forró száján, kendője alól néhány hajfűrt szökén kibukott arcára.

Marusja volt...

Hónapok óta nem látta már a leányt. Ábrázata megváltozott, kereké vált, csak vizes-kek szemének volt még mindig oly ismerős a tekintete, ahogy most felemelkedett reá, s kissé riadtan mozdult meg, hogy felugorjék. Milyen régen nem jutott eszébe se, hogy a világon van. Vajjon férjhez ment-e már? És mi van a gyermekkel, a fiúval, akinek testvére a kényelem és gazdagság minden kelléke között nevelkedik otthon, a pesti lakásban? Oly messze esett mindez: a nyomorult kis rutén falu leánya, s egy szenvedély gyermeke, akit akaratlanul a viágra nozott, s akinek ő volt az apja.

— Mit csinálsz? — kérdezte ügyetlenül, megkezdve egy beszélgetést, amelyről maga se tudta még, hogy akarja folytatni.

De egyszerre forró kíváncsiság öntötte el, hogy belenézzen ennek a teremtsnek sorsába, tudomást szerezzen róla, mi történik körülötte, hogy folyik élete.

— A tűz... a tüzet igazítom meg...

— Úgy. Még mindig a konyhában vagy?

Marusja mosolygott.

— Ott. Persze. Jó nekem ott. Különösen télen, amikor meleg van. Meg aztán, — elhúzta száját önfeléd mosolyra, — ott mindig jól lehet lakni. Ez is marad, az is marad.

Felállott, bátortalanul, tán a régi emlékek hatása alatt, az ajtó felé húzódt, kormos ujjával háta mögött a falat tapogatva.

— Maradj csak...

Bizonytalan kis mozdulatot tett, hol az ajtóra, hol az ablakra tekintett.

— Most már... nekem... nekem vissza kell menni a konyhába. Sietni kell, mert megszid a szakácsné.

— Ugyan! Ne félj te a szakácsnétól. Most én akarok veled beszélgetni.

— Igen.

Suttogta csak a szót, alig mozduló szájjal, s keze mellére tévedt, a vastag hárászkendőre, amelyet a szegyenkezés ősi mozdulatával húzott össze, mintha alatta mezítelen volna a teste, s el akarná takarni egy férfi mohó szemei elől. Juda észrevette a mozdulatot, de csak bosszankodni tudott miatta. Mit képzelsz ez a kormos, szurtos cseléd? Azt hiszi tán, hogy még mindig kívánja, s hogy azért akarja itt tartani a szobában, mert Isten tudja, miféle szándékai vannak vele? Hosszú léptekkel végigmért a szobát, s egészen távol Marusjától, az ablak előtt leült egy karosszékre. Úgy vetette el magát mély öblében, ahogy Reményi Ador-tól látta, csaknem feküdt az ölelő támlák között. Hangja, ahogy megszólalt, hűvös volt, fölényes, megszűrő szőlő, mint egy vizsgáztató hatalomé, vagy ítélkező bírőé.

— No, mi van a gyerekeddel?

Marusja, mintha a megnőtt távolság visszaadta volna bátorságát, már sokkal közvetlenebbül, feloldódva válaszolt:

— Ó, nagy fiú az már! Nemsokára iskolába megy.

Furcsa volt kissé így beszélni a fattyúról, mint valami idegen férfi gyermekéről. Most jutott eszébe, hogy nem is látta azóta, amikor egyszer Rozelével még, keresztülmentek a konyhán, s a barnabőrű, göndörhajú, nagyszemű fiúcska ott mászkált, apró öklében kenyérdarabot szorongatva a nagy kőköcsán. Vajjon mekkorára nőhetett? Hiszen három esztendő telt el azóta, a fiú régen jár, beszélni is megtanult.

— Hol van a gyerek? — kérdezte hirtelen.

— Itt. A házban.

Egyszerűen és magátólértetődően mondta.

— Úgy... Nem is láttam.

A leány — vagy asszony is már azóta? — kissé gúnyos hangsúllyal, mintegy folytatva tette hozzá:

— Nem szokott ő a szobákban járkálni. Nem szabad neki. Ott van a helye, ahol nekem. A konyhában. Meg a cselédházban.

— Eredj, hozd be.

Ellenségesen húzta ki derekát, szeme megvillant, cirnos fénnel, mint az anyaállaté, ha kölykét valami veszedelem fenyegeti. Mit akar ez az ember? El akarja tán venni tőle? Most, hogy igazán öröme telik már benne? Mi köze van hozzá? Fedelet adott neki, rendben van, élést, hajlékot, az ispán minden hónapban még húsz koronát is a markába nyom, akkor, amikor a szakácsnét és szobalányt fizeti. De azért megdolgo-

zik. Mindegy, ki hámozza a konyhában a krumplit, ki mosogatja az edényeket. Az úrnak semmi köze sincsen hozzá. A gyereket nem engedi, a szemét is kikaparja érte.

— Minek? Minek hozzam be?
— Látni akarom. Bolond vagy? Mit ellenkezel velem?
— Eddig nem jutott az úrnak eszébe, hogy megnézze...

TÉRDIGÉRŐ BEKECS
TAKARTA TESTÉT, FEJÉN
ÓRIÁSI BÁRÁNY-
BŐRKUCSMA...

Felugrott a karosszékből, gyors léptekkel hozzá sietett s megragadta mellén a kendőt, türelmetlen, indulatos mozdulattal. Mintha meg akarta volna ütni. Aztán önmaga előtt szégyenkezve visszahőköl, s kibocsátotta. A konyha vöröshagyma, égett zsír, mosogatólé és koromszaga érzett ruháján, haján, arcán — a cselédek émelyítő parfümjé volt ez. Elszokott már tőle... Csakugyan? Mit is akar? Miért erőszakoskodik most egyszerre amiatt a gyerek miatt? Nagyon jól megvolt nélküle eddig, az arcára se emlékezett már, hiszen csecsemőkora óta csak egyszer látta. Sokat változhatott.

Marusja szólalt meg először, valamivel szelidebben.

— Hát... ha éppen nagyon akarja az úr, nem bánom. Behozhatom.

Csak bólintott.

A leány kisurrott az ajtón, nesztelenül, s ő egyedül maradt. A szőnyegre bámult, amelynek cirádáin, fantasztikus virágain ide-oda táncolt a kályhában lobogó fa lángjainak visszfénye, s érezte szívének hirtelen erőszakos feldobbanását. A fiát látja mindjárt. Nem, az ilyesmit az ember nem tudja letagadni, s bármi történik, képtelen lesz magát túltenni rajta. Az arca, lehetséges, éppen olyan, mint az övé. Az ő életének mása, talán sorsát is hordozza, esetleg jobban, mint az a másik, akit Rozele szült neki. Ki tudhatja megmondani, két gyermek közül melyik hasonlít jobban apjára?

Az ajtó előtt csoszogást, suttogást hallott. Hátra lépett, nekitámaszkodott a falnak, a kályha mellett, éppen ott, ahol az imént Marusja állott. A kilincset bátortalanul nyomta lefelé egy kéz, s aztán a keskeny résen egy apró parasztyermek botlott be. Lábán havas csizma volt, látszott, hogy valahol az udvaron kószálhatott előbb, hógolyót gyúrt, vagy kéményseprőt épített a könnyű, fehér pelyhekből. Térdigérő bekecs takarta testét, fején óriási báránybőrkuksma éktelenkedett, akkora, mint egy nagy gomba, fülét, homlokát egészen eltakarta. Apró kezei vörösek voltak a hidegtől.

Egy kéz behúzta mögötte az ajtót. Marusja kívül maradt.

A boltíves szobában, a finom bútorok, drága, régi szőnyegek között farkasszemet nézett egymással apa és fiú. A gyermek talán valóban sohase járt még itt. Fényes, nagy barna szemei kerek-tágra nyílván bámuldoztak, tekintetük hol a bútorokra siklott, hol a fényes cserépkályhára, hol arra az idegen emberre, aki mohó kíváncsisággal, előrehajolva nézte.

Kettőjük közül Joda volt inkább zavart. Nem tudta pontosan, mit kell most tennie. Egy futó gondolata a hála volt Marusja felé, aki talán kevéssé tudatos, de sok jó ösztönrel nem akart tanuja lenni ennek az együttlétnek. Bizonytalan mozdulatot tett, elindult a fiúcska felé, aki még mindig ott állott az ajtó előtt.

— No, gyere csak ide... — most vette észre, hogy nevét se tudja a fiának. — Gyere, kisfiam.

Nem mozdult, az állatok öntudatlan bizalmával állott csak a nagy, sohase látott, idegen emberrel szemközt.

Most már leguggolt vele szemben, feléje nyujtotta kezét:

— Gyere csak — mondta bizalmasra halkított, meleg hangon, — ne félj, nem bántalak.

A gyermek most szólalt meg először:

— Nem félek. A kutyától se félek.

Joda nevetett.

— Csakugyan? Te ilyen bátor gyerek vagy? — s eszébe jutott, hogy a nagy, bozontos falusi kutyáktól ő még akkor is rettegett, amikor felnőtt ember számba ment már, s Munkácsról kis kézikocsijával kijárt a falvakba, csontot, rongyot, bundadarabot vásárolni.

Feléje nyúlt, forró kíváncsisággal húzta le fejéről az óriás süveget, s kihámozta az ormótlan báránybőrbekecsből is. Vékony, de jócsontú gyermek állott előtte, s elhűlő homlokkal állapította meg: milyen tökéletes mása. Ugyanazok a kissé gödrűkből kidomborodó, barna, szomorkás tekintetű szemek, ugyanaz a hátrahajló homlok, az a vastagszájú, gyapjas haj, ugyanaz a fejforma, s még a bőre színe is épp olyan betegesen sárgásbarna, mint az övé. Marusjából egyetlen vonás nem volt az ábrázatán.

— Te... te... — csak ennyit tudott mondani, elszorult torokkal, rekedten.

Hiszen ez inkább az ő fia, mint akit Rozele szült. Annak álla, homloka Groszmann Oziás nagyapjé, szeme Rozelée, s órá csupán az orra, meg arca emlékeztetett.

A gyermek nem tudta, mi történik vele, túrta, hogy levetkőztessék, hogy ez az idegen emberi babráljon a hajában, simogassa az arcát, megragadja állát és fejét magásra emelje. Megszokta, hogy a konyhába tévedő jövevények, vándorló iparoslegények, koldusok, falusi parasztok barátkozását eltűrje, s ne fakadjon sírva, ha olyan valaki közeledik hozzá, akit azelőtt soha nem látott.

— Szereted a cukrot? — kérdezte ügyetlenül. Szemérmesen vetette pillantását a szőnyegre, s csak bólintott.

Ez, ez a mozdulat, ez volt az anyja! Ez a bátortanság, ez a röstelkedés, s a mosoly a száján, ahogy szavak nélkül felelt a kérdésre.

— No, eredj a boltba és vegyél magadnak.

Zsebébe nyúlt, elővette a pénztárcáját, néhány pillanattig tűnődött, aztán egy húszkoronást nyomott a markába.

— Eredj csak... eredj... — mondta.

A sipkát ügyetlenül a fejebujjára tette, ráhúzta a ködmönt, s kinyitotta neki az ajtót. Tudta, hogy Marusja ott áll a vastag régi deszkák mögött és mostanáig hallgatott. Nem akart tanuja lenni az anyja és gyermek találkozásának odakint, s ugyanúgy távolról fogta a kilincset, mint Marusja az imént. Hallotta, hogy a leány suttog, a fiúcska valamit motyog neki, mindketten nevetnek, s aztán távolodó léptek zaja szűrődött át hozzá. Elmentek. Magára hagyták, két idegen, egy harmadik idegent.

Csakugyan, idegenek... Nincs semmi közük hozzá, s ők se érezhetik, hogy ehhez a férfihez tartoznak,

KEZE MELLÉRE TEVEDT, A VASTAG HÁRÁSZKENDŐRE, AMELYET A SZÉGYENKEZÉS
ŐSI MOZDULATAVAL HÚZOTT ÖSSZE...

aki a gazdagság, hatalom csodálatos ormain állva, a magasból lehajolt hozzájuk egy pillanatra, érdeklődik sorsuk iránt, kegyesen pénzt osztogatott, annyit, amennyit ez a mosogatólészagú nőszemély egy hónap alatt keserves munkával tud csak megkeresni. Egy pillanat szeszélyéből, hogy talán tíz esztendeig, vagy húszig megint ne jusson majd eszébe: van valahol egy gyermek, egy felserdült fiú, vagy egy férfi, aki az ő ábrázatát viseli a világban, az ő hangsúlyával beszél, az ő ösztöneivel érez, s szíve az ő vérével rokon vér zúgat szét ereiben.

Valaki kopogott az ajtón, s arra összeresztent.

— Ki az?

— Nagyságos úr, tálalhatunk?

A szobalány érdeklődött. Persze, persze... Az ebéd. Hiszen ő itt háziga, s odaát a ház keleti szárnyában két hölgy várakozik reá. Két uri hölgy. Marusja és...? Igen, ez az. Ezért érzi oly engesztelhetetlenül idegennek a gyermeket is, a leányt is. Nagy utat tett meg Brandstein Joda a falusi szatócsüzlettől, a nyomorult, nyirkos szagú kis háztól, ahol egy gyertya, vagy nem is emlékezik már pontosan, tán egy petróleumlámpás gyarló világánál a megkívánás forró tekintetét vetette egy vékony testű, szőke rutén leányra. Nagy út eddig a kastélyig, amelynek egy szobájában, húsz vagy huszonegy vastag fallal elválasztva tőle egy szőke, karcsú, csodálatosan finom másik leány várakozik reá: Egy méltóságos kisasszony... Persze. Mi köze is van ahhoz a konyhából betévedt, tenyeres-talpas, ügyetlen nőszemélyhez?

— Igen, tálalhatnak. A méltóságos asszonyékhöz majd én megyek át.

— Igenis, nagyságos úr.

Úgy bizony. Nagyságos úr. Balassa Jenő, bankigazgató, vállalkozó, földbirtokos, tőzsdei benfentes. Nem Brandstein Joda, vegyeskereskedő, koszos kis zsidó, mint az a másik, aki egy ágyban hempergett valamikor azzal a rutén leánnyal.

A tükörbe tekintett, megigazította nyakkendőjét, gondosan lesimította haját, s elégedetten indult a hölgyekért. Miközben áthaladt a szobákon, mintha vonásait egyenként törölték volna le ábrázatáról, s festett volna helyettük másikat egy láthatatlan kéz ugyanarra az arcra, úgy változott meg. Az öntudat és önhittség kemény vonala a szája két sarka mellől eltűnt, s helyét adott egy alázatos, szolgálatkész mosolynak. Tekintete megszelídült és bársnyossá melegegett, mint egy ártatlan öze, homloka közepén ki-simult a ránc, testtartása, amely oly kísértetiesen emlékeztetett a ragadozókéra, puha, óvatos járásával, most férfias határozottságot vett fel. (Folytatjuk.)

HADIFOGLYOK
A SZOVJETHADSEREGBŐL